Partea introductivă
Dosarul nr. 2-16799/25
2-25110208-12-2-01082025-1

H O T Ă R Â R E
În numele Legii

19 martie 2026 mun. Chişinău

Judecătoria Chişinău, sediul Centru
Instanţa compusă din:
Preşedintele de şedinţă, judecătorul Svetlana Cușnir
grefierul Tatiana Andoni

examinând, în sediul instanţei, în şedinţă publică, cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de avocatul Vladimir Darii, în interesele lui Ion Șevciuc împotriva Ministerului Justiției al RM, intervenient accesoriu Procuratura Generală a RM, cu privire la repararea prejudiciului moral cauzat prin acțiunile ilicite ale organului de urmărire penală, ale procuraturii,

Partea descriptivă

a c o n s t a t a t:

La 29 iulie 2023, Ion Șevciuc a depus o cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Justiției al RM, intervenient accesoriu Procuratura Generală a RM, cu privire la repararea prejudiciului moral cauzat prin acțiunile ilicite ale organului de urmărire penală, ale procuraturii.

În motivarea cererii a indicat că, la 15.08.2018, procurorul în procuratura raionului *****O*****, a pornit cauza penală nr.*****, în privința reclamantului, în temeiul ar***** din Codul penal.

A comunicat că, procuratura a insistat că, Ion Șevciuc a comis această infracțiune până la 27.03.2024, când CSJ a menținut Decizia Curții de Apel Bălți din 25.10.2022, prin care s-a respins apelul acuzatorului de stat și respectiv sentința judecătoriei Drochia de achitare a sa din 17.11.2021 a devenit irevocabilă.

A relevat că, în toată această perioadă, a fost supus stresului psihologic ca urmare a pedepsei solicitate de către acuzatorul de stat de 4 ani închisoare cu executare în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții în cadrul organelor de drept pe un termen de 5 ani cu încasarea în folosul statului a cheltuielilor judiciare aferente în sumă de 3516 lei, suportate la efectuarea expertizelor psihologico-psihiatrice și medico-legale a părții vătămate, dar și impunerea de a-l concedia din MAI, pe motiv că ar fi comis infracțiunea imputată și incompatibilitatea de a ocupa funcții în organele poliției, impunerea de a participa la nenumăratele acțiuni procesuale de urmărire penală la care trebuia să participe ca bănuit, învinuit, precum și la ședințele de judecată, întrerupându-i activitatea cotidiană, impunându-l să se gândească permanent doar la învinuirea înaintată ilegal, supunând îngrijorărilor și membrii familiei, necesitatea asigurării apărării pentru toată această perioadă. Ca rezultat la toate aceste acțiuni ilegale ale organelor Procuraturii i s-a înrăutățit considerabil starea sănătății.

Reclamantul Ion Șevciuc a notat că, cazul imputat a avut loc la 06.08.2018, urmărirea penală a început la 15.08.2018, a fost recunoscut ca bănuit la 22.04.2019, la 28.06.2019 i s-a

înaintat învinuirea pe ar***** din Codul penal, la 28.06.2019, cauza a fost trimisă în instanța de judecată pentru judecare în fond. La 17.11.2021, a fost emisă sentința de achitare, atacată de procuror, iar la 25.10.2022, Curtea de Apel Bălți a respins apelul procurorului și, la 27.03.2024, CSJ a respins recursul ordinar al procurorului.

A specificat că, timp de 6 ani, s-a aflat sub presiunea psihologică a intenției procuraturii de a fi condamnat la pedeapsa cu închisoare, deși știa că nu este vinovat. La informarea despre finisarea urmăririi penale și prezentarea spre cunoștință a materialelor cauzei penale, la 28.06.2019, a solicitat împreună cu avocatul încetarea procesului penal în legătură cu lipsa elementelor infracțiunii prevăzute de art.*****din Codul penal, deoarece nu au fost acumulate probe utile care ar demonstra vinovăția, însă prin ordonanța procurorului din aceeași zi solicitarea dată a fost respinsă ca neîntemeiată.

A relevat că intenția procuraturii s-a confirmat prin susținerile verbale ale acuzatorului de stat în instanța de fond, când neglijând legislația penală și probele examinate a solicitat să fie condamnat la 4 ani de închisoare în penitenciar de tip semiînchis, prin apelul depus cu aceeași solicitare și prin recursul depus la CSJ.

A indicat că, pe parcursul urmăririi penale, a fost supus influenței din partea procuraturii și părții vătămate de a-și recunoaște vina, deși știa că a acționat conform legislației privind situațiile respective, din acest motiv, că-și executa exemplar obligațiunile de serviciu, a fost menționat de nenumărate ori cu distincții a MAI RM și de stat.

A specificat că, după trimiterea cauzei în instanța de judecată, a fost suspendat din funcție și impus să depună cerere de demisie din MAI RM.

Astfel, la 17.01.2020, în adresa Șefului Inspectoratului de poliție *****a parvenit solicitarea IGP al MAI RM de a aplica măsurile de rigoare în privința sa conform prevederilor art. 76 lit.g) din Codul muncii.

La 18.03.2020, a fost emis Ordinul nr. 133 ef. al Inspectoratului General al Poliției al MAI RM, prin care a fost suspendat din funcție. Totodată, i s-a sugerat că ar trebui să-și dee demisia din organele MAI RM ca să nu fie o pată a sistemului polițienesc. Impus de insistențele conducerii MAI RM, a depus cerere de demisionare, deși nu se considera vinovat.

Respectiv, prin Ordinul nr. *****al IGP al MAI RM, s-a dispus încetarea raportului de serviciu al funcționarului public cu statut special, al comisarului Șevciuc Ion *****, ofițer operativ de serviciu al Serviciului de gardă al Secției coordonare operațională a Inspectorarului de Poliție Drochia al IGP al MAI, de la 29.03.2020.

A arătat că, ulterior a urmat nenumărate situații de presiune psihologică prin faptul că era citat și impus, ca inculpat, să participe la multiplele ședințe de judecată în instanțele de fond și de apel.

Astfel, în instanța de fond, judecătoria Drochia a fost citat pentru participarea la 16 ședințe de judecată timp de 3 ani: 08.10.2019, 13.12.2019, 27.02.2020, 10.04.2020, 26.06.2020, 06.10.2020, 15.01.2021, 26.03.2021, 28.04.2021, 24.05.2021, 21.06.2021, 30.06.2021, 09.08.2021, 15.09.2021, 29.09.2021, 17.11.2021.

Ulterior, acuzatorul de stat a declarat apel împotriva sentinței, prin care s-au stabilit clar circumstanțele care exclud răspunderea penală a sa, astfel suferințele psihice continuând pe parcursul a încă un an de zile.

Curtea de Apel Bălți a examinat apelul procurorului timp de aproape un an de zile, în 10 ședințe de judecată: 15.02.2022, 22.02.2022, 13.03.2022, 31.03.2022, 19.05.2022, 09.06.2022, 29.06.2022, 13.10.2022, 25.10.2022, 22.11.2022, pentru a stabili realitatea, ajungând la concluzia că nu a comis infracțiunea imputată.

Acuzarea de stat nu a intrat în esența sentinței, a deciziei Curții de Apel Bălți și respectiv nu s-a dezis de învinuirea formulată neîntemeiat, dar a continuat atacul nefondat împotriva sa, declarând recurs ordinar împotriva hotărârilor instanțelor de fond și de apel, insistând asupra condamnării dânsului la închisoare.

Astfel, organele procuraturii, deși aveau probele colectate de ei, că nu existau elementele infracțiunii imputate - a*****, l-au ținut într-o încordare psihologică permanentă pentru întreaga perioadă de până la decizia CSJ din 27.03.2024, prin care s-a decis definitiv că nu este vinovat, în consecință, a avut de suferit multiplu: suferințe psihice permanente, pierderea locului de muncă, înrăutățirea sănătății.

A opinat că compensarea prejudiciului moral care i-ar aduce o anumită satisfacție pentru atenuarea suferințelor psihice constituie suma de 240000 lei, adică câte 40000 lei pentru fiecare an de suferințe psihice pe parcursul urmăririi penale și examinării cauzei în instanțele de judecată, astfel suma respectivă a compensației morale este una rezonabilă și echitabilă, ținând cont de circumstanțele cauzei. Aceasta rezultă în primul rând din gravitatea infracțiunii prevăzute de art.1*****M, care e infracțiune gravă și prevede pedeapsa sub formă de închisoare de la 3 la 8 ani cu privarea dreptului de a ocupa anumite funcții sau a exercita o anumită activitate pe un termen de la 5 la 10 ani. Cazul a avut o rezonanță semnificativă în societate, dat fiind funcției deținute și faptului că până atunci avea o reputație bună, dar inclusiv și datorită răspândirii informațiilor de către pretinsa parte vătămată. Cauza penală privind învinuirea reclamantului, până la devenirea sentinței Judecătoriei Drochia din 17.11.2021 ca fiind irevocabilă s-a examinat o perioadă lungă de timp, peste 6 ani. Ca rezultat al atragerii ilegale la răspundere penală a fost impus de situație ca să renunțe la serviciu în organele poliției, dat fiind că oricum fusese suspendat din funcție până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești.

Astfel, prin cererea de chemare în judecată reclamantul Șevciuc Ion a solicitat încasarea din contul bugetului de stat, prin intermediul Ministerului Justiției al RM, a despăgubirii materiale a prejudiciului moral pentru tragere ilegală la răspundere penală în sumă de 240000 lei și încasarea cheltuielilor pentru asistență juridică în mărime de 5000 lei.

Poziția participanților la proces

În cadrul ședinței de judecată, reprezentantul reclamantului Ion Șevciuc, avocatul Vladimir Darii împuternicit în baza mandatului din 21.07.2025, a susținut cererea de chemare în judecată în temeiul argumentelor de fapt și de drept invocate în cerere, solicitând admiterea acesteia în sensul formulat.

În cadrul ședinței de judecată, reprezentantul pârâtului Ministerul Justiției al RM, Daniel Pantea, împuternicit în baza procurii cu nr.77 din 06.11.2025 (f. d. 42), a solicitat respingerea integrală a cererii de chemare în judecată depusă de Ion Șevciuc împotriva Ministerului Justiției al RM, intervenient accesoriu Procuratura Generală a RM, cu privire la repararea prejudiciului moral cauzat prin acțiunile ilicite ale organului de urmărire penală, ale procuraturi, ca fiind neîntemeiată, în temeiul celor invocate în referință (f. d. 38-41).

Reprezentantul intervenientului accesoriu Procuratura Generală a RM, fiind citat în mod legal, în ședința de judecată nu s-a prezentat, însă prin referință (f. d. 50-51), a solicitat respingerea cererii de chemare în judecată ca fiind neîntemeiată, și posibilitatea examinării cauzei în lipsa sa, astfel, la caz, fiind respectată procedura de citare legală în corespundere cu prevederile art. 102-105 din Codul de procedură civilă, s-a dispus examinarea cauzei în lipsa acestuia.

Aprecierea instanței

Audiind reprezentanții părților, cercetând şi analizând materialele dosarului civil, instanţa de judecată conchide de a admite parțial cererea de chemare în judecată, din următoarele considerațiuni.

În temeiul art. 20 alin. (1) şi alin. (2) din Constituţie, orice persoană are dreptul la satisfacţie efectivă din partea instanţelor judecătoreşti competente împotriva actelor care violează drepturile, libertăţile şi interesele sale legitime. Nicio lege nu poate îngrădi accesul la justiţie.

Conform prevederilor art. 53 alin. (2) din Constituţie, statul răspunde patrimonial, potrivit legii, pentru prejudiciile cauzate prin erorile săvîrşite în procesele penale de către organele de anchetă şi instanţele judecătoreşti.

În conformitate cu prevederile art. 5 alin. (1) din Codul de procedură civilă, orice persoană interesată este în drept să se adreseze în instanță judecătorească, în modul stabilit de lege, pentru a-și apăra drepturile încălcate sau contestate, libertățile și interesele legitime, pe când potrivit prevederilor art. 166 alin. (1) din Codul de procedură civilă, oricine pretinde un drept împotriva unei alte persoane ori are un interes pentru constatarea existenței sau inexistenței unui drept trebuie să depună în instanța competentă o cerere de chemare în judecată.

Potrivit art. 6 din Codul de procedură civilă, instanța judecătorească exercită apărarea drepturilor, libertăților şi intereselor legitime prin somare la executarea unor obligații, prin declararea existenței sau inexistenței unui raport juridic, prin constatarea unui fapt care are valoare juridică, prin alte modalități, prevăzute de lege.

Prin prisma art. 6 CEDO și art. 241 din Codul de procedură civilă, întru asigurarea legalității și temeiniciei hotărârii, instanțele de judecată au obligația de a-și motiva hotărârile, care trebuie să cuprindă circumstanțele cauzei, constatate de instanță, probele pe care se întemeiază concluziile ei privitoare la aceste circumstanțe, argumentele invocate de instanță la respingerea unor probe, răspunsuri la argumentele părților și legile de care s-a călăuzit instanța.

În conformitate cu art. 130 din Codul de procedură civilă, instanța judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multaspectuală, completă, nepărtinitoare şi nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul şi interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege. Niciun fel de probe nu au pentru instanța judecătorească o forţă probantă prestabilită fără aprecierea lor. Fiecare probă se apreciază de instanță privitor la pertinența, admisibilitatea, veridicitatea ei, iar toate probele în ansamblu, privitor la legătura lor reciprocă şi suficiența pentru soluționarea pricinii.

În conformitate cu art. 23 alin. (3) din Codul de procedură penală, **persoana achitată** sau în privinţa căreia s-a dispus scoaterea de sub urmărire penală ori încetarea urmăririi penale pe temei de reabilitare **are dreptul** să fie repusă în drepturile personale pierdute, precum şi **să fie despăgubită pentru prejudiciul care i-a fost cauzat**.

Potrivit art. 390 alin. (3) din Codul de procedură penală, sentinţa de achitare duce la reabilitarea deplină a inculpatului.

În conformitate cu art. 524 din Codul procedură penală, persoanele cărora, în cursul procesului penal, prin acţiunile ilicite ale organelor de urmărire penală sau ale instanţelor judecătoreşti, li s-a cauzat un prejudiciu material sau moral au dreptul la despăgubire echitabilă în conformitate cu prevederile legislaţiei cu privire la modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acţiunile ilicite ale organelor de urmărire penală şi ale instanţelor judecătoreşti.

Potrivit art. 525 alin. (1) din Codul de procedură penală, acţiunea pentru repararea prejudiciului poate fi iniţiată în termen de trei ani de la data apariţiei dreptului la repararea prejudiciului conform prevederilor art. 6 din Legea nr.1545-XIII din 25 februarie 1998 privind

modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acţiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii şi ale instanţelor judecătoreşti.

Potrivit prevederilor art. 1 din Legea nr. 1545 din 25.02.98, această Lege constituie actul legislativ de bază care reglementează cazurile, modul şi condiţiile de răspundere patrimonială a statului pentru prejudiciul cauzat prin acţiunile ilicite comise în procesele penale şi administrative de organele de urmărire penală, de procuratură şi de instanţele judecătoreşti.

Conform art. 2 alin. (1) din Legea nr. 1545 din 25.02.98, acţiuni ilicite reprezintă acţiuni sau inacţiuni ale organului de urmărire penală sau ale instanţei de judecată, care exclud vinovăţia acestora, al căror caracter ilegal se manifestă prin încălcarea principiului general, potrivit căruia nicio persoană nevinovată nu poate fi trasă la răspundere şi nu poate fi judecată, (erori) ori fapte ale persoanelor cu funcţie de răspundere din organul de urmărire penală sau din instanţa de judecată, manifestate prin încălcarea intenţionată a normelor procedurale şi materiale în timpul procedurii penale sau contravenţionale (infracţiuni).

În corespundere cu art. 3 alin. (1) lit. a), b), c) din Legea menționată supra, este reparabil prejudiciul material şi moral cauzat persoanei fizice sau juridice în urma: a) reţinerii ilegale, aplicării ilegale a măsurilor preventive sub formă de arest, de declaraţie de a nu părăsi localitatea sau ţara, tragerii ilegale la răspundere penală; b) condamnării ilegale, confiscării ilegale a averii, supunerii ilegale la muncă neremunerată în folosul comunităţii; c) efectuării ilegale, în cazul urmăririi penale ori judecării cauzei penale, a percheziţiei, ridicării, punerii ilegale sub sechestru a averii, eliberării sau suspendării ilegale din lucru (funcţie), precum şi în urma altor acţiuni de procedură care limitează drepturile persoanelor fizice sau juridice.

Potrivit art. 6 lit. a) din aceeași Lege, dreptul la repararea prejudiciului, în mărimea şi modul stabilite de prezenta lege, apare în cazul, devenirii definitive şi irevocabile a sentinţei de achitare.

Prin urmare, articolul 3 din Lege statuează temeiul apariției dreptului la repararea prejudiciului, iar articolul 6 din Lege statuează momentul nașterii dreptului, urmând aceste 2 articole să fie aplicate în mod cumulativ.

În această conjunctură prezintă relevanță și prevederile art. 2007 din Codul civil, care statuează că prejudiciul cauzat persoanei prin condamnare ilegală, atragere ilegală la răspundere penală, aplicare ilegală a măsurii preventive sub forma arestului preventiv sau sub forma declaraţiei scrise de a nu părăsi localitatea, prin aplicarea ilegală în calitate de sancţiune administrativă a arestului, muncii neremunerate în folosul comunităţii se repară de către stat integral, indiferent de vinovăţia persoanelor de răspundere ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii sau ale instanţelor de judecată. Statul se exonerează de răspundere în cazul cînd persoana vătămată a contribuit intenţionat şi benevol la producerea prejudiciului prin autodenunţ.

În același context, potrivit art. 2036 alin. (1)-(3) din Codul civil, în cazul în care persoanei i s-a cauzat un prejudiciu moral prin fapte ce atentează la drepturile ei personale nepatrimoniale, precum şi în alte cazuri prevăzute de lege, instanţa de judecată are dreptul să oblige persoana responsabilă la reparaţia prejudiciului prin plata de despăgubiri. Prejudiciul moral se repară indiferent de existenţa şi întinderea prejudiciului patrimonial. Reparaţia prejudiciului moral se face şi în lipsa vinovăţiei autorului, faptei ilicite în cazul în care prejudiciul este cauzat prin condamnare ilegală, atragere ilegală la răspundere penală, aplicare ilegală a arestului preventiv sau a declaraţiei scrise de a nu părăsi localitatea, aplicarea ilegală în calitate de sancţiune administrativă a arestului , muncii neremunerate în folosul comunităţii şi în alte cazuri prevăzute de lege.

Potrivit art. 2037 din Codul civil, mărimea despăgubirii pentru prejudiciu moral se determină de către instanța de judecată în funcție de caracterul și gravitatea prejudiciului moral cauzat persoanei vătămate, de gradul de vinovăție a autorului prejudiciului, dacă vinovăția este o condiție a răspunderii, și de măsura în care această despăgubire poate aduce satisfacție echitabilă persoanei vătămate. Caracterul și gravitatea prejudiciului moral le apreciază instanța de judecată, luînd în considerare circumstanțele în care a fost cauzat prejudiciul, restrîngerea posibilităților de viață familială și socială, precum și statutul social al persoanei vătămate. La determinarea despăgubirii, instanța de judecată va tinde să acorde o despăgubire care, pe de o parte, are o mărime comparabilă cu cea acordată în mod obișnuit în împrejurări similare și, pe de altă parte, ia în cont particularitățile cazului.

În temeiul dispozițiilor legale citate se instituie obligația generală a statului de a repara persoanelor fizice prejudiciul material și moral cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești.

Conform art. 11 din Legea nr.1545 din 25.02.1998, mărimea compensaţiei pentru repararea prejudiciului moral se stabileşte de instanţa de judecată în modul prevăzut de această lege. Mărimea concretă a compensaţiei se determină luându-se în considerare: gravitatea infracţiunii de a cărei săvârşire a fost învinuită persoana respectivă; caracterul şi gravitatea încălcărilor procesuale comise la urmărirea penală şi la examinarea cauzei penale în instanţa de judecată; rezonanţa pe care a avut-o în societate informaţia despre învinuirea persoanei; durata urmăririi penale, precum şi durata examinării cauzei penale în instanţa de judecată; natura dreptului personal lezat şi locul lui în sistemul de valori al persoanei; suferinţele fizice, caracterul şi gradul suferinţelor psihice; măsura în care compensaţia bănească poate atenua suferinţele fizice şi psihice cauzate; durata aflării nelegitime a persoanei în detenţie.

Totodată, prin prisma jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, unul din criteriile orientative generale de apreciere a prejudiciului moral, este criteriul echității, care exprimă că indemnizaţia trebuie să prezinte o justă şi integrală despăgubire. În temeiul Convenţiei Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului şi a Libertăţilor Fundamentale, acest criteriu se traduce prin necesitatea ca partea vătămată să primească o satisfacţie echitabilă pentru prejudiciul moral suferit. Cuantumul despăgubirilor trebuie astfel stabilit, încât acestea să aibă efect compensatoriu şi nu trebuie să constituie nici sume excesive pentru autorii daunelor şi nici venituri nejustificative pentru victimele daunelor.

În speță, potrivit materialelor cauzei, reclamantul Ion Șevciuc a fost urmărit penal de către organul de urmărire penală, în temeiul unei acuzații penale formulate în baza art*****din Codul penal.

Prin sentința Judecătoriei *****sediul Central din 17 noiembrie 2021, reclamantul Ion Șevciuc, învinuit în baza ar***** din Codul penal, a fost achitat pe motiv ca fapta inculpatului nu întrunește elementele constitutive ale acestei infracțiuni (f. d. 9).

Prin decizia Curții de Apel Bălți din 25 octombrie 2022, s-a decis: „apelul procurorului din procuratura rlui *****sediul Central, O*****, declarat împotriva sentinței Judecătoriei *****sediul Central din 17.11.2021, se respinge ca nefondat, cu menținerea sențiței fără modificări” (f.d.10-11).

Prin încheierea Curții Supreme de Justiție din 27 martie 2024, a fost declarat inadmisibil recursul declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Bălți, ***** împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 25 octombrie 2022, în cauza penală în privința șui Șevciuc Ion *****, ca fiind vădit neîntemeiat (f. d. 12-17).

Prin urmare, reieșind din natura pretențiilor formulate la caz, în coraport cu normele de drept enunțate, instanța de judecată conchide că reclamantul fiind achitat este îndreptățit să pretindă la repararea prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești, or, din hotărârile judecătorești citate mai sus, se evidențiază cu certitudine că fapta reclamantului nu a întrunit elementele infracțiunii.

În context, instanța de judecată amintește că, potrivit art. 23 alin. (3) din Codul de procedură penală, persoana achitată sau în privinţa căreia s-a dispus scoaterea de sub urmărire penală ori încetarea urmăririi penale pe temei de reabilitare are dreptul să fie repusă în drepturile personale pierdute, precum şi să fie despăgubită pentru prejudiciul care i-a fost cauzat.

Astfel, instanța de judecată consideră ca fiind neîntemeiate argumentele reprezentantului părții-pârâte, precum că prezenta acțiune nu întrunește toate condițiile de aplicabilitate prevăzute în Legea nr. 1545-XIII din 25 februarie 1998, ori prin lucrările dosarului, așa cum au fost detaliate supra, s-a constatat cu certitudine că reclamantul Ion Șevciuc a fost urmărit penal neîntemeiat, fiind recunoscut în calitate de învinuit, în privința acestuia fiind efectuate mai multe acțiuni de urmărire penală, și ulterior fiind achitat prin sentința Judecătoriei *****sediul Central din 17 noiembrie 2021.

Este de notat și faptul că eșecul actului de învinuire prin sine constituie o confirmare a încălcării drepturilor persoanei, comise de autorităţi faţă de cel tras la răspundere penală, indiferent dacă în final s-a ajuns sau nu la condamnarea publică, achitarea persoanei sau scoaterea persoanei de sub urmărire penală.

Cele relatate indică incontestabil incidența la caz a prevederilor art. 6 lit. a) din Legea nr. 1545 din 25.02.98, combinate cu art. 10 din Legea nominalizată.

Cu referire la prevederile enunţate, reieşind din specificul acţiunii şi în virtutea competenţei sale de a determina mărimea compensaţiei pentru prejudiciul moral în funcţie de cele constatate, instanţa de judecată conchide că în circumstanțele descrise este evident că reclamantului i s-a adus atingere drepturilor şi libertăţilor fundamentale ale omului, deoarece în urma învinuirii aduse, acesta s-a aflat într-o stare de incertitudine ce a durat o perioadă de timp - până la devenirea sentinței de achitare definitivă şi irevocabilă, fiind supus stresului psihologic, astfel fiindu-i cauzate prejudicii morale.

Luând în considerație cele expuse, se constată temeinicia motivelor ce-i acordă reclamantului posibilitatea de a-și valorifica dreptul său la acțiune în temeiul prevăzut de Legea nr. 1545 din 25.02.98.

Prin urmare, prejudiciul moral pretins urmează a fi corespunzător suferințelor suportate de reclamant, la stabilirea cuantumului cărui, instanţa de judecată va ține cont de factorii importanţi şi anume: punerea sub învinuite în comiterea unei infracțiuni grave, durata urmăririi penale, suspendarea raportului de muncă din acest motiv.

Astfel, instanța de judecată reține ca întemeiate argumentele reclamantului cu privire la faptul că ultimul a suportat suferințe morale. Este absolut obiectivă motivarea reclamantului că urmare a pornirii urmăririi penale, punerii sub învinuire a reclamantului, ultimul s-a aflat într-o stare de incertitudine și neliniște, motiv pentru care instanța de judecată are dreptul să oblige persoana responsabilă la reparația prejudiciului prin plata de despăgubiri.

Unul din criteriile orientative generale de apreciere a prejudiciului moral este criteriul echității, care exprimă că indemnizația trebuie să prezinte o justă şi integrală despăgubire. În temeiul Convenţiei Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului şi a Libertăţilor Fundamentale, acest criteriu se traduce prin necesitatea ca partea vătămată să primească o satisfacție echitabilă pentru prejudiciul moral suferit. Cuantumul despăgubirilor trebuie astfel

stabilit, încât acestea să aibă efect compensatoriu şi nu trebuie să constituie nici sume excesive pentru autorii daunelor şi nici venituri nejustificative pentru victimele daunelor.

Aici instanța de judecată remarcă și faptul că prejudiciul moral nu poate fi deturnat de la scopul său, prin majorare, așa cum solicită reclamantul în acțiune, or acest lucru i-ar conferi acestuia un folos material necuvenit, fără o justificare cauzală în eroarea comisă și consecințele acesteia.

Ținând cont de gravitatea infracțiunii de a cărei săvârșire a fost învinuit reclamantul, fiind învinuit de o infracțiune pe care nu a comis-o, durata totală a procedurilor penale, precum și suferințele morale care le-au suportat în toată această perioadă, ce constă generic în atingerea valorilor ce definesc personalitatea umană şi creditul moral, de măsura în care compensația bănească poate atenua suferinţele fizice şi psihice cauzate, de principiile compensării echitabile şi rezonabile a prejudiciului moral, instanţa de judecată conchide că în baza principiilor de echitate este oportun să acorde reclamantului Ion Șevciuc 35000 lei cauzat ca urmare a examinării cauzei penale nr.*****, cu titlu de prejudicial moral, care, în contextul circumstanțelor descrise, reprezintă o despăgubire proporţională și rezonabilă pentru atenuarea suferințelor psihice aduse ultimului.

Totodată, reieșind din circumstanțele cauzei examinate, instanța consideră ca fiind disproporționată și nerezonabilă suma de 240 000 lei solicitată de reclamant cu titlu de prejudiciu moral, acțiunea urmând a fi admisă parțial cu respingerea cerințelor privind încasarea diferenței sumei.

Cât privește solicitarea avocatului Vladimir Darii, care acționează în interesele lui Ion Șevciuc, cu privire la încasarea cheltuielilor de asistență juridică în sumă de 5000 lei, suportate pe parcursul derulării prezentului proces de judecată, instanța reține următoarele.

În conformitate cu art. 82 din Codul de procedură civilă, cheltuielile de judecată se compun din taxa de stat și din cheltuielile de judecare a pricinii.

Potrivit cu art. 90 lit. i) din Codul de procedură civilă, din cheltuielile de judecare a cauzei fac parte cheltuielile de asistență juridică.

În conformitate cu art. 94 alin. (1) din Codul de procedură civilă, instanţa judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să plătească, la cerere părţii care a avut câştig de cauză cheltuielile de judecată. Dacă acţiunea reclamantului a fost admisă parţial, acestuia i se compensează cheltuielile de judecată proporţional părţii admise din pretenţii, iar pârâtului - proporţional părţii respinse din pretenţiile reclamantului.

În corespundere cu art. 96 alin. (1) din Codul de procedură civilă, instanţa judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să compenseze părţii care a avut câștig de cauză cheltuielile ei de asistenţă juridică în măsura în care acestea au fost reale, necesare şi rezonabile.

Astfel, instanța reiterează că la inițierea procesului dat, reclamantul Ion Șevciuc a fost asistat de avocatul Vladimir Darii, în baza mandatului seria MA nr. 0912326 din 21 iulie 2025 (f. d. 2), în speță fiind solicitată încasarea cheltuielilor de asistență juridică în mărime de 5000 de lei, sumă confirmată prin ordinul de plată nr. PL 272617 din 21 iulie 2025 (f. d. 3).

Prin urmare, reținând dovada achitării onorariului avocatului, complexitatea cauzei, dificultatea întrebărilor juridice ridicate de speţă, aportul avocatului la soluţionarea cauzei, timpul şi munca depus de avocat, rezultatul obţinut, instanţa de judecată va admite solicitarea și va încasa suma de 5000 de lei cu titlu de cheltuieli de asistenţă juridică, care este una reală, necesară şi rezonabilă.

În conformitate cu art. 236, 238-241 din Codul de procedură civilă, instanța de judecată

Dispozitivul

h o t ă r ă ş t e:

Se admite parțial cererea de chemare în judecată.

Se încasează din contul bugetului de stat, gestionat de Ministerul Finanțelor al Republicii Moldova, prin intermediul Ministerului Justiției al Republicii Moldova, în beneficiul lui Ion Șevciuc, prejudiciul moral în mărime de 35000 (treizeci și cinci mii) lei cauzat prin acțiunile ilicite ale organului de urmărire penală, ale procuraturii, și suma de 5000 (cinci mii) lei cu titlu de cheltuieli de asistență juridică suportate la examinarea prezentei cauze.

În rest acțiunea se respinge ca neîntemeiată.

Hotărârea este cu drept de apel la Curtea de Apel Centru în termen de 30 zile, de la data pronunţării dispozitivului, prin intermediul Judecătoriei Chişinău, sediul Centru.

Preşedintele şedinţei,
Judecătorul Svetlana Cușnir